

Kristfokus

35.

Posted on [January 11, 2014](#)

Jag brukar tänka att vi människor är som en lövtunn spegel. Vi kan reflektera Kristi ljus, den sanna solens ljus. Vi är inte detta ljus själva, för rätt som det är speglar vi något annat, synden, mörkret, tokeriet. Det beror på att vi ingenting är i oss själva, vi kan endast spegla. Så fort vi tror att vi är något – duktiga, heliga, onda, tokiga, vad som helst – blir det en falsk börda och snart måste vi ge upp det. Kanske vi har ett gott rykte, är kända som framgångsrika eller goda personer. Då är det dubbelt jobbigt att inse bluffen, för vi kan inte säga det rakt ut. Men någonstans vet vi alla att skenet är ett bedrägeri. Vi är alltid skenheliga så fort vi tror någonting om oss själva. Till och med Jesus säger: Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud.

Är detta tråkiga nyheter? Nej nej inte alls ! Det är i själva verket friheten. Tänk så underbart att liksom månen kunna

få reflektera solens oerhörda ljus och lysa upp rymden med detta gudomliga energiverk. Likaså kan vi lysa upp jordelivet genom att alltid spegla Kristi ljus, det uppståndna ljuset genom vår egen kropp, vårt egna liv, våra egna omständigheter. Han som älskar oss vill bo i oss som detta ljus. Det är Han, inte vi, som lyser. Men vi är som lampan. Vi tillhandahåller själva lampan och Kristus kan lysa genom oss. Vilken frihet att just vara en lampa som ingenting är i sig själv, inget eget liv har. Just så kan Gud vara vårt liv.

Friheten i livet som reflektor gör oss lätta. Vi behöver ingenting vara. Ingen packning, inget innehåll. Kristus tar över och använder hela vårt hus, inklusive alla ostädade, ja rent av skitiga rum i huset. Nye ägaren städar, gör om, använder. Lovad vare Han !

34.

Posted on [January 1, 2014](#)

De flesta av oss tror inte att Gud tycker om oss. Ateister är ofta ateister just därför att en Gud skulle inte gilla det han såg om de antog Hans existens. Många kristna tycker om Gud och beundrar Jesus. Deras tro är ofta ett utövande av beundran för Guds storhet och skönhet. Men aldrig vågar man fråga: Vad tycker Gud om det här eländet som är mig?

Stoppa fördömande av ditt vackra jag ! Guds uppfattning om dig är något helt annat. Du kan inte tro det men Han älskar dig mer än allt annat. Läs Ralph Harris bok "Gods astounding opinion about you" för att se en kristen som aldrig vågade ställa frågan under många år som kristen. Tills det gick upp för honom att tron börjar först när vi vågar

göra det.

Om vi förnekar Kristus i oss — vilket är vårt verkliga jag — ska Kristus också förneka oss. Det är en och samma förnekelse. Detsamma gäller om vi förnekar Kristus i alla andra. Det är ett förnekande av Kristus. Gud lever i alla som kärlek till alla. Den som vill utskilja och avskilja förnekar Gud själv. Det är inte smart. Det är inte god teologi. Jo det stämmer, många kristna ägnar sig åt det.

Detta mysterium djupnar. Om jag finner mig oförmögen att styra mitt liv, då tror jag att det är omöjligt för Kristus att härska i mig och skapa ett kärleksfullt, helt och harmoniskt liv. Om det nu är så med andra människor så överger tydligen Gud också dem. Men det är min förnekelse av Kristus i oss allt detta handlar om.

Om jag har ett splittrat medvetande, kommer mitt hus att falla. Gud därute, jag härinne. Splittrat medvetande. Nu försöka jag räkna ut hur jag ska lösa mitt problem. Jag pratar med prästen, psykologen, Gud. Genom att be till en Gud i fjärran – en tvivelaktig gud, kanske en tyrann som dock kan höra mina böner — en gud av vrede och hat över mig som inte gör vad gott är i hans ögon, som så många i GT.

Ett ögonblick av vila i Kristus som liv i denna stund och här där jag är, vänder upp och ner på denna värld av mig, mitt och Gud på avstånd. Vi slutar tänka på oss själva som maskar i leran. Vi slutar döma oss själva. Kristus tvättar i ett ögonblick bort alla döda minnesprogram. Vi kan som Lazarus kliva ut ur graven som är våra minnen, våra föreställningar om oss själva, vårt eviga prat om det som är förbi. Stå upp och låt de döda begrava sina döda ! Kristus skrattar ut dessa ord åt oss.

Försök inte att räta ut saker med bättringsandlighet. Fall in i Kristi harmoni och ordning. När Han lever oss är kraft och harmoni det dominerande, inte utredande av problem. Gud kan inte användas pastoralt, det är bara osäkra pastorer som gör sådant ! Gud sysslar inte med budgivning och Kristus är ingen ny Moses. Genom att låta Kristus vara medveten i dig om ditt barnskap hos Fadern kommer

du att vara nöjd med att göra Hans vilja. "Inte min vilja utan din" blir lika naturligt att säga som "Tack Fader".

Verkligheten beror av ditt erkännandet av Kristus. Inom oss, utom oss, överallt. Erkännandet som är den verkliga tron som gör den äkta verkligheten, den som manifesterar Guds vilja och kärlek just här där du är. Kristus ber inte om någon tjänst för mig att utföra. Han behöver inte rekommendationen eller veto av någon. Hans kärlek är beroende av vårt hjärtas erkännande, men oberoende av strategi och religion. Hans uppståndelse är vårt ljus, vår gryning. Gryningen ljus ber inte om tillstånd att skingra natten.

Vinden blåser vart den vill och du hör dess susning. Men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far. Så är det med alla som är födda av Anden. (Joh. 3.8)

Du är född av Anden när du antar och erkänner Kristi liv där du är. Det är ingen annanstans. Var stilla och hör denna vinds susning. Anden kommer och går och ingen sätter villkor för Anden. Ingen kan anse sig veta hur han kommer eller går för Andens vägar är bortanför vårt begripande. Men just här är det. Just här är Anden som kommer och går som Han vill. Ohämmad, och fri – obetingad och lätt i steget uttrycker Anden verkligheten vi ser och hör. Allt som är nödvändigt är givet åt oss för det momentana uttrycket för Guds Sons Liv här i våra liv. Så när är du redo att erkänna, låta Kristus inom ta över styrningen av ditt liv?

Är du rädd? Vågar du acceptera en sådan underbar gåva — att just det här livet där du nu är i själva verket är Han i sin närvaro för dig? Kanske du försöker åberopa att du är ovärdig, för syndig, för ofokuserad, för slapp. Ja du är ovärdig endast eftersom du dömer Kristus till att verka inom normerna för din begränsade mänskliga kapacitet. Krymp inte hans kärlek till dina normer, eller din kyrkas normer! Det blir att ha ögon men inte se, att ha öron men inte höra.

För människors resonemang är det omöjligt att hitta en sådan härlig Guds kraft i din egen vardag. Vilket av alla möjliga tänkanden kan hitta

mig? Thomas Aquinas kallade sitt stora tankeverk halm mot slutet av sitt liv när Guds kärlek värmdde hans hjärta. Vem kan genom tanken lägga en aln till sin kroppsstorlek? Läs boken [Gud och tänkande](#) ! Men det kommer en tidpunkt när du inte tänker, när du har gjort upp med tankens förtvivlande försök att tvinga Gud att synas. Du anländer till platsen för ett erkännande av den gudomliga närvaro som redan är här och redan passerat förbi alla begränsningar. En helt ny värld med dig i Faderns verlighet.

Många är de som söker efter sanningen som tror att de genom affirmationer kan ringa upp Gud och beställa Hans varor och produkter. Vi tror att vi är Aladdin med sin lampa . De misslyckas med att ta till sig symboliken lampan som lyser upp våra steg. När vi ser den verkliga lampan här där vi är, får vi ett nytt system för livsupptäckt. JAG ÄR blir den enda härskaren över mitt universum och var och en av oss är en härlig dotter eller son till den Levande Guden. Vi lever med Hans eget ljus i våra ögon. Vi säger ständigt Tack Fader. Att be oavlåtligen är inget annat än tacksägelse och erkännande.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

33.

Posted on [January 1, 2014](#)

Reply

Verklig bön är inte krävande. Du får Kristi liv, det är tvärtom. Verklig bön är mottagande. Den börjar alltid med "Tack Fader för...." Det stora goda är redan givet och vi kan endast ta emot och tacka genom det liv vi får just i denna stund vi tackar.

Inte heller är bön att tro att saker och ting kan vara bättre genom verbalt tiggeri eller bönfällande, även om vi är förvissade att de är våra. Bönen är bara ett erkännande av det som är på väg att visas – förutsatt, naturligtvis, är du villig att acceptera. "Tack, Fader" är i sin

korthet en av de mest effektiva böner som någonsin sagts. Eller endast "Fader!" (se bloggen barayttranamnet.wordpress.com som insisterar på detta enkla böneord, det som troligen Jesus ständigt använde).

Varje äkta bön har förutsättningen i att jag visste att det var redan så. Det beror på att Jesus Kristus dött för oss redan och uppstått för oss redan och varje bönfallande om att han ska förlåta oss blir en förolämpning till Den som redan gjort så och tydligt meddelat detta.

När vi kommer över tanken på att be till en snurrstols gud (uttryck lånat från Andrew Farley) som ibland tar emot men ibland är bortvänd av någon anledning, skall vi se att bön bara är att ta emot Kristi kraft i det som visas i våra liv. Att leva är att vara på Herrens visning. Så här är det ! Underbart och fridfullt !

Affirmationer i sin sannaste bemärkelse kan heller inte ändra den eviga naturen i Guds allförbarmande kärlek. De är de ord som yttras på grund av begäret hos människor att trycka på en individ för att få något. Gud är redan större än så i ditt eget liv och såsom ditt liv. Och vet redan innan vad du tokigt nog tror att du behöver.

I stället för mer slöseri med livstid kan du komma till äkta Sonskap, vara Guds barn just så här som allting redan är. I stället för att tigga för livet, som en utanförstående, tar du del av livet som din arvedel. Du yttrar Namnet i tacksamhet och glädje. Precis som den som sitter i mörkret kommer automatiskt att utropa "Åh, ljus !" när en plötslig stråle av ljus genomtränger mörkret. Det är inte sagt utifrån en idé om att skapa ljus, eller be om mer ljus, utan som ett fullständigt erkännande av att det finns ljus på denna plats och denna tidpunkt. Tänk dig hela universum som ett nät av tidpunkter och platspunkter. Alla är lysande av Hans kärlek just nu ! Vi kan bara yttra Namnet och utbrista: Ljus !

Vi är inte den person som syns i en spegel eller syns i andras ögon. Det är en påhittad varelse, objektifierad. Vi har vänt själva livsprocesserna och har arbetat på dem blint och styrt bakåt istället

för framåt. Inte undra på att våra resultat har varit så magra och ohälsosamma. Vi tror att det är fel på oss. När bönen yttras av ett fullständig mottagande hjärta med ett fullständigt erkännande av det liv Kristus ger oss i uppståndelsen, spricker denna falska självbild som vi fick redan i barndomen. Fullheten av det vi är i Kristus är det vi har så länge sökt efter.

Jesaja talar om att komma och köpa bakmjöl gratis. Kristi levande vatten är gratis. Det betyder: Ta ingen särskild fromtanke i hågen. Ta ingen krävande eller bedjande tanke i sinnet när du ber. Tacka och ta emot det levande vattnet, livets bakmjöl, livets bröd utgivet för dig. Det är inget institutionaliserat ritual, det är ett sätt att leva i Kristus.

När kommer du att tala ut av hela hjärtat i ett erkännande av att Kristus är närvarande här och nu i all sin fullhet? Den gamla bättringsordningen skall förgås, den gamla tiggardordningen ska upplösas i mottagandet av glädje. En ny himmel och en ny jord skall stiga ner ur tankemolnen genom din tro.

En ny himmel är inte en judisk-kristen religiös himmel ihoplappad och gjord beboelig för alla bättrings-religiösa. Det är en ny himmel och nya villkor. Här är villkoret: ta emot i tro. Du är den nya arvingen, du kommer att ta Adams plats. I Kristus är allt nytt och glittrande, alla ting är härliga och all föda gratis. Det förflutna är borta.

När vi ber är hela själen i givakt. Detta erkännande av Kristus i vårt liv är så absorberande. Man glömmer lätt sina elementära behov. Vi är uppslukade i Guds All-substans och vilar i Hans vakenhet. Vi blir medvetna om vår egen hemmahörighet. Det finns endast en väg: Var stilla i Kristus. Detta är höjden av manifestation.

Det är så så strålande absorberande att tillåta Kristus leva oss här och nu. Härlighet är ett bra namn på det som sker. Det är hög-tid i vilket ögonblick som helst. Det vanliga och det högtidliga går samman. Sonen och hans rike är detta härliga, ingenting annat spelar roll och därför faller alla frågor. Vi lever svaret från stund till stund. I denna paradoxal finita och absoluta verklighet förlorar jag mitt liv samtidigt

som jag hittar det.

Visste ni inte att jag måste vara hos min Fader?

Var är Fadern och vad är hans aktivitet? Just där du är. Ingen annanstans. Din uppmärksamhet, ditt medvetande om detta faktum kommer att leda till att du fungerar på din rätta och riktiga plats i livet. Denna uppmärksamhet kommer att orsaka stor och mäktig frid. Du kan slappna av i Kristus.

Du kan inte vara på din plats så länge som du försöker vara något inför andra i världen. Endast när din Fader är verksam som personligt uttryck i dig kan du vara rätt och färdig, rättfärdig. Då uttrycker du det sanna jaget, det som är Kristus i våra liv. Du kan föra stort och smått in i himmelriket. Som för broder Lorens är nu köksarbetet en himmelsk bransch. Du är, både bokstavligt och bildligt en som ger vatten till törstiga och mat till de hungriga.

Detta är också lusten i Anden som en realitet, glädjen forsande ut i medvetet uttryck i de dagliga sysslorna. Faderns verksamhet är själv uppenbarelse. Du kommer att avslöja Fadern för andra, ofta omedvetet och de har ingen aning varför allt är så gott. Kristus är nu dig själv till dig själv. Ingen behöver längre sitta i säck och aska och syssla med sin skuld och sin skam och all den teologi som hör därtill.

Låt Kristus vandra med dig, vara tyst och stilla i denna glädje. Som Horation Spafford skrev i sin kända hymn: Allt är gott i min själ. Himlen är här och nu. Det "tov" som Gud välsignade allt med vid skapelsen i 1 Mosebok kapitel 1 är här nu. Välsignelsen följer med hela tiden. Upphör älta argumentet. Vem behöver dem? Ta emot härlighetens lugn och fullfölj det i vardagen. Allt bra ska komma till dig. Alla tidpunkter är nog och tillräckligt.

I en dagboksanteckning när jag var trettio och några år, skrev jag: Gud är handling, Gud är agerande i fullständig harmoni. Livet i Gud är aldrig trög väntan. Det är aldrig att föreställa sig saker, be om saker, jobba för saker. Handling är Herrens namn, inte vårt. "Jag är den jag

är, jag gör det jag gör, Jag är Herren”. Att vara i fred i Guds handlande.

“Vad gick ni ut för att se?” frågar Johannes i öknen.

Vill jag gå ut för att se en man med ett rykte? Ryktet om en judisk Messias? Eller vill jag springa efter en bok som sägs innehålla nyckeln till mitt liv? Eller vill jag studera och ta graderna och bli något? När vi inser att JAG ÄR finns inom oss och är själva nyckeln till varje person, varje plats, varje äkta liv, kommer vi att börja ta hand om skatterna i vårt eget hjärta. Vi får vingar av inspiration och se det nya livet fyller allting .

(Inspirerat av Walter C. Lanyon)

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

32.

Posted on [December 22, 2013](#)

Reply

Många som blir kallade till Gud upplever en tid av eufori. Härligt att se, härligt att erfara i sitt eget liv. Men snart nog kommer listorna. Det är en omedveten skiftning från euforin och glädjen i Kristus till listor på saker som måste produceras. De kallas andens frukter. Ofta kommer en pastor eller ungdomsledare eller kristna vänner med listorna, ofta lite på sidan och antydande. Att man borde vara mer kärleksfull. Att man borde vara ärligare. Att man borde ge tid åt alla. Att man borde respektera sina föräldrar. Sakta men säkert är vi inne i adamsnaturen och lagtänkandet. Andens frukter är hemkört med andra ord. Ska vara hemkört.

Som Fred Pruitt berättar i en intervju kan denna andra fas verka under många år, ja säkerligen finns de som hankar sig till kyrkan resten av livet i detta konstgjorda liv. Kristus är inte i fokus, undermedvetet är vi själva och vår brist i fokus. Och ryktet går att lutheraner är eländiga syndare och katoliker sysslar mest med skuld. Välförtjänta rykten.

Men så går solen upp och Kristus lyckas äntligen få tillträde. Närhelst

detta sker tvekar inte Herren. Han kliver in och börjar leva oss. Vi tappar listorna och glömmer att producera andens frukter, vi glömmer regler och följer ljuset i varje stund vi kan. Vi har inga metoder längre, inga kurser eller retreat-scheman. Kristus är i centrum, lever varje omständighet, vilken den än är. Ett praktiskt hanterande, ett helande men inte av lilla mig utan av allt som finns. Herren är en med mig och äntligen i livets fokus. Och vi ser tillbaka: varför dröjde det så länge? Vad var det som var så svårt?

Tron på listor kan se väldigt anständig ut. Jag läser bibliska texter varje dag, jag är i mässan varje morgon. Vi går hela familjen till kyrkan på söndag, år efter år. Jag avsätter en tyst stund för meditation varje morgon och kväll. Jag är aktiv i församlingsarbetet, ja jag är oförtröttlig i hjälparbetet med flyktingarna i vår stad. Denna värld av duktighet ser riktigt bra ut och hemskt vore det väl att kritisera den för något. Men den hemska sanningen är att allt är fåfängligt och endast vind om inte Kristus är den som gör det — och Kristi Ande följer aldrig listor.

Fred Pruitt ägnade sig åt denna sorts religiositet i sju år och lärde sig en enda sak: fördömelse.

Inte bara finns ett inre misslyckande inom de som sysslar med listorna utan rent faktiskt fördömer lagen dem. Den inre känslan av otillräcklighet är korrekt — det är domen. Den inre upplevelsen av att någonting alltid saknas är riktigt — utan Kristus inne i oss är det alltid något som saknas.

I själva verket är denna fas den vanligaste. Många ateister och haltvtroende är inte alls främmande för Gud men känner på sig att de inte är goda nog i Hans ögon. De vill inte ge sig in i ett system där fördömsen redan är uppenbar. Sedan kommer en rationalisering som åter igen ska se bra ut. Man går med i humanetiska förbundet eller i något ateistgäng. Man argumenterar. Man vet och så vidare.

Naturligtvis är det sunt att hålla sig borta från det som riskerar att fördöma en. Men Jesus Kristus är något annat. Han är det levande

vatten som ges till oss så att vi INTE törstar och känner oss otillräckliga. När den Levande blir fokus i vårt liv och det som lever oss, faller alla listor på uppgifter och prestationer bort. Det är en livsföring vi inte längre bryr oss om. Även om vi går i mässan sysslar vi inte med utförande eller framförande längre. Kristus lever oss, vi är själva kyrkan. För länge sen skrev jag en artikel för Katolsk Kyrkotidning som hette "Att vara kyrka" men under de snart fyrtio år som gått sedan dess har jag inte sett många som varit kyrka på riktigt. De flesta springer benen av sig i otillräcklighetens fördömda värld.

Det enda folk gör i sådan religiositet är att törsta. Jesus erbjuder vattnet som släcker all törst men det enda man känner är törst. En del gör en dygd av bristen och gillar att kalla sig törstiga, andra döljer det bakom en fasad av förnöjdhet men ser till att få alla saker på plats. Och framför allt ser man till att Jesus inte är inombords utan på avstånd så att det går att tillbe Honom. Inte bara Jesus får vara "därute" utan också lärare, präster, biskopar, påvar, kyrkan. Heligheten får vara gripbar därute. Det är hednisk andlighet i sin prydno och den gamle själafienden par excellence nickar nöjt åt oss.

Det känns alltid märkligt att stå inför en grupp präster eller blivande präster och säga att de måste låta Kristus komma. Det är ju detta de sysslar med som profession och dagligen. Hur kan jag säga något sådant. Och när jag påpekar att de endast tänker och föreställer sig Kristus blir jag snart utskälld för en stor charlatan som tror att han är något. Det är nästan omöjligt att ärligt erkänna vilken bristfällig plats man är på. Ännu ivrigare "hanterar" man istället sin religion och ropar Gus namn och utför liturgin.

En bild är enklare att ta till sig. Jesus talar om floder av levande vatten som ska flöda ut ur oss när vi låter Gud leva oss. Alla som är religiösa eller icke troende i bristens verklighet kan fråga sig: händer detta i mitt liv? Så länge vi sysslar med religion försöker vi få vattnet att rinna ut ur kyrkan eller ut ur bibelläsningen eller ut ur bönelivet. Vi utpressar Gud så att säga. Men Jesus talar om att det kommer INIFRÅN oss och flödar ut ur oss, eftersom Han själv vill bo inom oss och leva som oss.

Hur ska annars det levande flyta ut ur oss?

Ibland går religiösa med på att Jesus lever inom oss. Men de vidhåller att Han är skild från oss, separat från oss. Annars skulle en otillåten blandning ske. Och det får inte ske. Man märker inte att Kristus objektifieras så att Han ändå får stanna "därute". Eller som den vanliga bilden av en ängel på högra axeln och en liten djävul på vänstra. Och så talar man om att vi står olika nära Gud vid olika perioder av vårt liv, att vi behöver en "förnyelse" av än det ena än det andra. Vi inbillar oss att flera röster finns inom oss: Kristi röst, min egen röst, djävulens röst. I själv verket kan vi aldrig sära på dessa röster, vi hamnar i förvirring. För Kristus är EN och vi är EN i Honom. Det är ett enda liv, det goda livet. Hans kärlek gör allt till en enda ström av levande vatten.

Att dela upp Gud och oss själva i flera delar eller röster leder oss förr eller senare till desperation. Det är också helt onödigt. Vi kan inte göra något. Vi ska inte göra något. Jesus knackar och vill bo i oss. Observera att det är Han som knackar. Det är Han som flyttar in när vi öppnat dörren, vilket tar en ögonblick. Det Han som står för initiativet. Och faktum är att Han redan bor hos oss. Han lever oss redan. Det är enklare än någon av oss föreställt sig det.

Den som låter detta ske ser plötsligt Skriften och läser den inte externt längre. Vi gör exakt motsatt mot Krister Stendahl som upptäckte att de bibliska skrifterna inte handlar om oss utan om judar, hedningar, greker och kristna. För honom var det en befrielse av akademiskt slag. Han fick objektifiera och göra historia. För den som låter Jesus leva oss blir det att se hur de bibliska skrifterna alla på sitt sätt handlar om Gud levande vårt liv. Klarast syns det i Pauli brev men även på många andra ställen skymtar det levande vattnet inifrån oss när Kristus lever oss. Plötsligt har vi fått en ny Bibel.

Skillnaden är gigantisk. Här en bild som visar lite av den. En påskmorgon sitter jag i Vemdalens kapell och firar uppståndelsen med en handfull kyrkobesökare. Prästen utropar med ett försiktigt leende: Kristus är uppstånden ! Och några svarar ännu försiktigare: Han är verkligen uppstående. Jag säger till min broder vid sidan av

mig: det är vi som är uppståndna genom Kristus ! Han svarar roat: nej nej nu har du blandat ihop saker och ting. Vid kaffet efteråt pratar vi om det. Vi lever två helt olika trosliv. För honom är det trygghet att ingenting händer i hans liv, att det är i teologin och tankevärlden allt sker. Det roar honom och han skriver fina små essäer om det och blir publicerad. Det är vackert och andligt och trevligt. Och han är prästvigd. För mig är det mitt eget liv, varje stund, varje minut. Jag dog med Jesus på korset. Tempus är perfekt: jag har dött. Det är klart. Mina synder är utplånade. Tempus är perfekt: de har redan blivit förlåtna, alla begångna, alla nuvarande, alla framtida. Det är klart. Nu lever jag det uppståndna livet.

Vi kommer ingenvart med varandra, men en är törstig och en är otörstig. En är utanför, en än innanför. I all artighet och vänlighet är vi i två helt olika världar. En är något i världen, en har gett upp för Honom. En förhandlar, en har dött. Och vi måste inse att vi inte lär oss denna död genom en kurs eller en akademisk grad. Bara Jesus Kristus kan ta oss till den döden. Den kan aldrig bli min insats eller min produktion. Endast Guds Son kan göra det för oss.

Kristi liv uttrycks i mig vad jag än gör i världen då Han lever mitt liv. Många vill inte ha Gud med sig in i sovrummet, sägs det ibland. Det blir en snokande Gud som ser vad vi gör i sängen. Men så är det bara när vi har Kristus utanför oss, som min broder i kyrkbänken. Det blir annorlunda när Kristus får leva i oss. Det vi gör då blir Hans uttryck och vi är ett enda liv. Detta medför genst en vila i tron, en avslappning och förlitan. Kärleken till Gud och till nästan uppfylls av den Ende som kan det, Jesus Kristus.

När övergången sker från extern religion till Kristus som motor inom oss, märker vi att resurser finns som jag inte anade. Utan att ens märka några Andens frukter, kommer den rikedom så att säga bakvägen in i oss. Vi är inte producenter utan njutare av godhet i det liv vi redan lever, den vardag i vilken vi redan befinner oss. Kristi ok är lättheten själv, i vilken det levande vattnet flyter ut ifrån oss. Vi blir sällsamt berörda av detta men kan bara rikta vår tacksamhet till Honom som är detta liv.

Tvärtemot vad religiösa aktivister tror arbetar Gud utifrån vilan. Kristus lever oss så att vi kan vila i Hans levande närvaro. Detta erfars i form av vila. Den Helige Ande verkar i det som är vila och frid för oss. Tystnad och vila är grundpelarna i den Helige Andes berikande av våra liv. Det finns inget intresse för synd eller strävan i detta flöde. Förundran och beundran kommer istället. Den vila Skaparen tog till sig på sjunde dagen, den sabbat som Gud själv gestaltade är fortfarande här och vår vila följer av den. Det är skapelsens mål som gestaltas i detta Kristi liv i vila och frid.

När jag upptäckte detta liv fick Alfonso di Liguoris bok om att leva i Guds vilja äntligen en verklig mening. Hittills hade jag trott att Alfonso menade att vi skulle söka Guds vilja och sedan leva i den, men nu var det snarare den Viljan som hittade mig, flyttade in och började uttrycka sig i mitt liv. Det är något helt annat. Inte bara är det enkelhet och vila, det är en njutning av vad Gud kan göra i mitt liv och som mitt liv. Det är en förening av det goda och det som verkligen sker här och nu. Som mitt barnbarn sa när jag frågade vad han menade med paradiset: men morfar det är bara så här fast jättebra !

Säg ordet Gud eller Jesus Kristus till en grupp människor och de flesta hamnar strax i en föreställning där det gäller att visa sitt värde för den Högste. Lika bra att inte tro på sådant, man blir ju sänkt direkt. Också många kristna befinner sig där. År efter år att försöka bevis sitt värde inför Honom. Från början är detta en missuppfattning. Guds uppfattning om dig är redan: du är det högsta ! Du är värd all kärlek från Gud som går att få ! Kristus vill ingenting annat än få leva i dig. Så älskad är du redan. Man måste helt ignorera denna Guds inställning för att börja ett strävande religiöst liv för att försöka bevisa sitt värde.

Det blir uppenbart att Guds vilja är min vilja och Guds begär mina begär. Detta är inte megalomani eller storhetsvansinne, det är enkelt kärleksfull tro på Den som lever i mitt hjärta. Genom att Kristus är motor blir det så — mina begär är Hans begär, mina önskningar Hans. För mig som rastlös ung man var det som ett ljuvligt hälsosamt sömnpiller delats ut av Herren. Jag kunde vila och slappna av i Hans egen aktivitet i mitt liv. Samtidigt blev jag mer vaken än någonsin

tidigare, fick mer balans och naturlig rytm i livet. Många människor på avstånd från Gud lever stressade liv där ingenting är i balans, inte ens sömnen om natten.

Förebilden kan alltid för oss vara Maria. Hon tog emot Gud som barn i henne. Låt det ske enligt Din vilja. Vi behöver inte bekymra oss om teologiska konsekvenser av att vi låter Kristus vara livet i oss och som oss. Vi behöver inte änglas inför konsekvenserna av att vi ger upp hela förbättringsprojektet och den gud som tittar ner misstroget på detta projekt. Vi behöver inte bry oss om de kristna som blivit funktionärer åt denna förbättringsgud, fast de finns överallt i kyrkorna. Vi gör som Maria, vi låter det ske. Vi kommer helt enkelt in i det välsignade tillståndet.

Jag märkte inte att jag blev stark eller kraftfull. Snarare såg jag min svaghet och min orkeslöshet tydligare än någonsin. Jag utvecklade mycket galghumor kring denna ynkliga stackare som Kristus ville ta plats inom. Vilket val ! Han får skylla sig själv ! Men så ville Herren ha det och jag lät Honom generera mitt liv såsom Maria lät Guds Son födas genom henne. Hon är vår egen gudsmoder på det sättet, inte ett yttre vördnadsfullt objekt som vissa traditioner älskar och andra tar avstånd från.

Att leva blir gåva på detta sätt. Nåd förverkligar sig för varje steg vi tar. Det är aldrig någon skillnad på Helig Ande och liv i oss och som oss. Det är en enda nådeprocess som för mitt självmedvetande är gåva efter gåva efter gåva. Vi går denna väg där varje steg är gåva från Jesus Kristus. Det är det be-gåvade livet.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

31.

Posted on [December 12, 2013](#)

Reply

Mer från Ole Henrik:

Forfatter: Fred Pruitt Oversatt av: Ole Henrik Skjelstad

Originalens tittel: What About Sin?

Noen spurte meg: "Men, hva med synd?"

Mitt svar:

Hør, jeg kjenner i grunnen ikke til alle syndens mekanismer. Jeg kjenner til mennesker som kan skille den ut og demonstrere hvordan synd skjer og hvorfor, men jeg bryr meg ikke om noe av det. For oss handler det ikke om synd lengre, så hvorfor bry seg med det? Vi er rettferdige mennesker. Spørsmålet om synd er for babyer og for mennesker som ønsker å diskutere synd. Hold deg unna akkurat det. Det er ikke et emne for oss lenger. Vi holder på med kjærlighet nå. Synd har ikke anledning til å prege det bildet, fordi kjærligheten tillater det ikke.

Når jeg var 18 og hormonsprengt pleide jeg å ringe jobben og finne på en eller annen unnskyldning for ikke å dra på jobben dagen etter at jeg hadde festet hele natten. Men, når jeg ble litt eldre og hadde barn som måtte mettes, og fordi jeg elsket dem kunne jeg ikke unne meg den luksusen å skulke jobben noe mer. Kjærligheten overbeviste meg om å dra dit og tjene til livets opphold og ta vare på familien min. Det er de vi er nå. Vi er elskere, ikke syndere. Det er rett og slett et ikke-tema når vi innser at vi er Ham og at vi lever for andre. Glem det! Hold deg unna det! Synd har ikke noe mer med oss å gjøre

30.

Posted on [December 12, 2013](#)

Reply

Från Ole Henrik Skjelstads blogg [Crossing The River](#):

Et lite ord...

Et lite ord om ikke å ta imot fordømmelse

Forfatter: Fred Pruitt Oversatt av: Ole Henrik Skjelstad

Originalens tittel: A Brief Word on Taking No Condemnation

Noen ga respons på artikkelen om fordømmelse og sa at fordømmelse ofte kom fra andres munn.

Takk for at du skriver tilbake. Jeg forstår at fordømmelse kan komme fra andre. I alle ting så lærer vi å flytte blikket til Gud som tillater alle omstendigheter som kommer i vår vei for vårt beste, og til det beste for alle som er involvert. Hvis vi kan se Guds gode hensikt, selv når vi blir behandlet dårlig eller urettferdig, så blir vi satt fri fra å la bitterhet og sinne strømme mot gjerningsmennene, men i stedet vil Guds kjærlighet strømme ut fra oss som gjengjelder ondt med godt.

Ettersom skriften sier til oss at vi skal betrakte andre større enn oss selv, noe som er en umulighet for oss rent menneskelig sett, men når vi i Kristus betrakter andre, uansett hvordan de er mot oss, som om Kristus er i dem, uansett om de tror på Ham eller ikke (det er en sak mellom dem og Gud), da vil vi derfor som tjenere av Kristus bli tjenere for disse andre, til og med disse som kanskje misbruker oss. Det betyr ikke at vi underkaster oss misbruk, men at vi uten å ta hensyn til våre handlinger eller reaksjoner er i stand til å kun se Faderen som virker fram alt i henhold til sitt eget råd og sin vilje. Det setter oss fri til å elske uten å betrakte våre behov som de fremste, og gjennom det å se Kristus i andre blir vi istandsatt til å "tjene Kristus" i dem, og sette dem høyere enn oss selv, for Kristus er ikke herre såfremt Han ikke også er tjener. Så sett din lit til at Gud har deg akkurat der Han ønsker du skal være og har kun ditt beste i tankene.

29.

Posted on [December 4, 2013](#)

Reply

Det spelar ingen roll vem du har varit, vad du har gjort, vilka du levt med, vad du tänkt eller upplevt — alla dessa skuggor upplöses i det ljus som Jesus redan är och ger dig inifrån och ut. Samtliga minnen

du har och som driver dig, är endast skugg effekter, lika överkliga som dina hopp om framtiden. De är alla produkter av en minnesfantasi som inte behövs i frälsningens friska ljus. Alla relationer du har som bygger indirekt på dessa döda minnesdata, blir obsoleta när Kristus lever dig. Istället kan du ge av Hans kärlek i varje möte med människor oavsett vilka de är.

Liksom en fjäril inte bryr sig om problemen med att vara mask, bryr vi oss inte så mycket om vad vi gjort för misstag som enskilda personer utan Kristus. Vi förstår inte det stora intresset för synd och dess teknikaliteter. Det är främmande för ljuset att syssla med skugg effekter och vi vänder oss naturligt till att ge uttryck för Kristi kärlek och ljus i alla omständigheter.

Detta beror på att Kristus inte bara förlåter dina synder. Han gör mycket mer. Om Han inte gjorde mer skulle himlen vara full av förlåtna människor som springer åt alla håll utom till Gud. En människa som erfar sina synder helt förlåtna, sina onda minnen helt upplösta, kan fortfarande vända sig bort från Gud och tro sig fixa reten själv, nu när det är så lätt att leva.

Detta är i själva verket vanligt. Du kommer till tro och känner dina bördor avlyftade av Herren. Härligt – nu kan du äntligen fixa allting i livet som du haft svårt att utföra. Tack Jesus – det ordnade du bra. Vi ses nån gång! Men Han gör så mycket mer. Han tar bort det gamla livet och ger det Nya. Identiteten blir en ny och annorlunda. Dina talanger och din läggning kan användas av Honom men ditt liv är ett nytt liv.

Att stanna efter en initial frälsningsupplevelse, skapa listor på saker som ska göras i kyrkans eller Guds tjänst och leva ett liv på avstånd från Kristus, är inte alls vad vår Herre vill – din förvandling vill Han, så att Han kan leva i dig och vara ditt liv.

Vi kan se när det gått på detta vis – glädje saknas. När du ser en pastor som privat är deprimerad och tror sig vara långt från Gud, kan just detta ha skett. När du möter en välkänd kristen i din församling

eller bland vänner, som saknar glädjen i livet, trots ivrig aktivitet i sitt religiösa liv, kan just detta ha skett. Det finns ingen glädje i ett liv på avstånd från Kristus. Meningen med tron är förening med den Älskade.

Denna förening är ingenting man kan arbeta fram. Många tror det och ägnar kanske många år åt ett andligt arbete. De flesta tvingas ge upp eller utföra jobbet mekaniskt. Jesus Kristus ger det gudomliga livet gratis. Gud kommer och bor i oss. Det kostar ingenting, men man dör och uppstår i det livet istället. Det är en märklig förvandling.

När denna omvandling inom oss äger rum går det att älska sina fru och sina barn på riktigt, inte halvhjärtat som det annars blir. Vi är födda med adamsnatur och kan inte älska vår nästa som oss själva. Endast med Kristus inneboende i oss kan detta ske. Vi låter Honom älska genom oss helt enkelt. Det sker dessutom utan all ansträngning och resultatet låter inte vänta på sig, såsom det alltid gör när vi försöker vara goda — alltid blandade resultat.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

15.

Posted on [October 12, 2013](#)

Reply

De institutionella kyrkorna i stort har varit ängsliga inför en betoning på den inre verkligheten då Kristus lever i den troende. Man har tänkt att en sådan betoning skulle inkräkta på de grundläggande objektiva fundamenten av kristet tänkande. Det viktiga har blivit ideologisk konservering och kyrklig konservering. De kyrkliga myndigheterna har behövt utöva makt, behålla kontrollen, och “hålla ett grepp om” den kristna verksamheten inom organisationerna. Att låta Guds nåd fungera fritt och subjektivt i kristna individer har framstått som klart undergrävande.

Den “goda nyheten” i det kristna evangeliet är att Gud i Kristus lever oss. Tro är receptiviteten hos den kristna individen, inte lojalitet till en

tradition eller denomination. Syftet med evangeliet är inte att formulera ett ortodox trossystem, eller att bygga och underhålla en kyrklig organisation. Evangeliet har använts till det och används till det men syftet är inte detta. Kristi Ande är fri att uttrycka Kristi liv i alla troende utan dessa mänskliga tempel. Guds härlighet finns i denna tro för var och en som låter Herren komma in i våra liv. Den helige Ande kan inte fångas eller uppfångas i kyrkliga strukturer, eller finnas innesluten i texttolkningar, eller förpassas enbart till en rättslig domstol i himlen. Själens i den levande Kristus är närvarande i den kristna, i hennes ögon och öron och mun och tankar och känslor, i de omständigheter där människan är aktiv.

Trots försök av protestantismen att objektifiera styrkan i Kristi verk i en nästan paranoid motvilja till något annat än "främmande rättfärdighet," har det ofta varit evangeliska kristna som genom seklerna har förstått att Jesu liv i personen inte får vara bara externa kyrkliga tillämpningar, att den levande person är det som Kristi inneboende gäller. Men också många av de tidiga ökenfäderna kände till denna betoning på Kristus inom oss. Denna grundläggande verklighet inom oss är Kristi verkliga och andliga närvaro. Den är så väl belagd i Nya testamentets referenser till att de som "söker i skrifterna" och är mottagliga för den andliga verkligheten alltid erkänner den inneboende närvaron av den levande Kristus.

Jesus själv förklarade att han skulle sända en annan Hjälpare, sanningens Ande, och hans lärjungar skulle veta att de var i honom, och han var i dem (Joh 14:20). I hans bön om enhet förklarade Jesus att han skulle "vara i hans anhängare" som Gud Fadern var i honom, Sonen (Joh 17:23). Paulus noterade också tydligt att mysteriet med evangeliet är "Kristus i er, härlighetens hopp" (Kol 1:27). Han frågade korintierna "Är ni inte medvetna om att Jesus Kristus bor i er?" (II Kor. 13:5).

Den väsentliga verklighet som det utgör att vara kristen är detta inneboende. Kristi Ande bor inom oss genom tron. Allt annat – lärdom, fromhet, diciplin, skicklighet osv. gör ingen kristen. "Om någon inte har Kristi Ande, tillhör han inte Honom" (Rom. 8:9), dvs är inte kristen. Paulus förklarar för romarna "Ni däremot lever inte efter

köttet utan efter Anden, eftersom Guds Ande bor i er... Men om Kristus bor i er, är visserligen kroppen död för syndens skull men Anden är liv för rättfärdighetens skull. Och om hans Ande som uppväckte Jesus från de döda bor i er, då skall han som uppväckte Kristus från de döda göra också era dödliga kroppar levande genom sin Ande som bor i er. ” (Rom. 8:10,11). Den helige Ande, Kristi Ande, har sitt bo i den kristna människan (jfr Joh 14:17, Rom 8:9-11, I Kor 6:19, II Tim 1:14;. James 4:5), och ” vittnar med vår ande att vi är Guds barn”. (Rom. 8:16).

Att Kristi liv äger rum i mig och dig genom sin Ande, är Hans varande Sig Själv som det andliga livet hos individen. Kristus är livet. “Jag är vägen, sanningen och livet” (Joh 14:06), säger han. Det kan inte finnas något andligt liv bortsett från hans levande inom oss på ett kontinuerligt sätt. Alla hänvisningar till “evigt liv” måste förstås genom närvaron i vår livsform av Den som är livet. Evighet är inte något *annat*. “Den som har Sonen har livet, han som inte har Guds Son har inte livet” (Joh 5:12). Att “ha” är här närmast att Han lever oss. Det finns inget ägande av andligt liv bortsett från den Person som är livet. Det finns ingen andlig “fördel” bortsett från livet här i din egen kropp av Gud i Kristus. Detta är ingen speciell Theosis-lära från ortodoxa kyrkan. Det är den första kristna erfarenheten. Det finns ingen frälsning utanför den inneboende Kristus i oss, närvaron och aktiviteten av den Uppståndne och levande Frälsaren.

Många kristna denominationer har länge ropat på “andlig förnyelse” men på grund av olika teologiska fördomar har det ofta förblivit mycket vagt vad detta innebär. Skall en regenerering av andligt liv komma igen så måste det ske genom att ta emot Guds liv, inte fortsätta att predika om något externt. “Det som är fött av Anden är ande” (Joh 03:06). Att vara “född på nytt” eller “född ovanifrån” (Joh 3:3,7), leva som “ny födelse” innebär väl med nödvändighet ett personifierat liv av Kristi Ande i oss och i vårt liv. Annars fortsätter vi endast tala om saken, ibland exalterat men för det mesta på rutin.

När en person tar emot sker ett andligt utbyte. Det är inte en automatik. Den “ande som arbetar i olydnadens söner” (Ef 2:2, ordet för olydnad är *apeitheia*, vi kan kanske tänka på *apati*), “en anda av

fel” (1 Joh. 4:6, ordet för fel är plane, att irra omkring), “en anda av denna världen” (1 Kor. 2:12), byts ut inom oss mot “sanningens Ande” (1 Joh 4:6, pneuma aletheia), den “Guds Ande” (1 Kor. 2:11,12, pneuma theos), den personifierade närvaron av Kristi Ande som arbetar inne i den troende. (Jfr Ef. 3:20;. Phil 2:13; Kol 1:29).

Den levande Herren Jesus tar plats inom oss som vi är och vi inser efter en tid att denna förändring är en omvändning från mörker till ljus. Denna sorts väckelse är en andlig bytesaffär, inte en tillfälligt emotionellt yrväder. Vi byter till andlig personlighet inom oss och Han får agera. Det är märkligt men sant när det sker. Stort lugn, förundran.

När de nytestamentliga skrifterna hänvisar till “Kristus i oss,” är den grekiska prepositionen som används “en”. Kasus är lokativ. Alltså platsangivande. Tänk på hur många inom den kristna världen använder frasen – ungefär som om vi är allmänt inspirerade av Kristus. För en Tolstoy eller en Henri Lubac eller N.T. Wright är det ungefär så, liksom för de flesta teologer och präster. Den främsta betydelsen av denna preposition “en” hänvisar emellertid till plats eller plats inom något. Denna lokalkasus anger adekvat närvaron av Kristi Ande inom oss, som oss, som vårt liv sådant det är, oavsett omständigheter.

En sekundär avgörande betydelse för den grekiska prepositionen “en” är instrumentalitet och vila i en relation. Jag är instrumentet för Honom som är vägen, sanningen och livet. Jag är i vila i denna relation mellan agent och instrument. Han spelar på mig och jag behöver inte betvivla vare sig mig själv som instrument eller Spelaren. Jesus Kristus är Artisten i oss och detta är mer än en statisk deponering av instrumentet i Hans händer, det är bruket av instrumentet med kärlekens musikaliska rörelser, dynamiken i Hans kärlek till människor.

Den levande Kristi Ande är alltid den gudomliga dynamik som agerar och fungerar inom oss som instrumentet Han använder på tusen olika sätt i vår vardag. Därför börjar vi se att “Kristus i oss” är grundläggande för “Kristus som oss” och “Kristus genom oss.” När frasen “Kristus inus” används i den instrumentella eller kausala

känslan av “Kristus genom oss”, börjar vi förutse de andra fraserna, och att slå samman dem eller smälta in dem i varandra. De syftar alla på det levande fenomen som är att Kristus får leva oss.

Att Paulus menade mer med orden “Kristus i dig” än bara lokativ och instrumentell placering av Kristi närvaro blir uppenbart när vi undersöker hans uttalande till galaterna, “jag har blivit korsfäst med Kristus, och det är inte längre jag som lever, men Kristus lever i mig” (Gal 2:20). Kristus är i oss, inte bara som en neutral deposition på en råvara som kallas “evigt liv”. Kristus lever i oss som personifierad och levande i det vi gör och är varje dag.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

7.

Posted on **October 11, 2013**

Reply

Romersk-katolska teologin har traditionellt lärt att Guds nåd ingjuts i mig och dig som troende varelser. Därför avbildas troende ofta med gloria på tidiga ikoner. Helgonkult hade ännu inte vuxit fram. Varje troende var helig, genom att Kristus tar över och lever i den människan. Men en ängslan gör senare ofta påmind, det primära fokus för romersk teologi glider från den helgade troende personen till kollektiva och klerikala verksamheter – alltså externalia. Kristi verk har överbetonats som den externa kyrkliga gemenskapen i den romerska kyrkan och därmed marginaliserat den konkreta personliga helgelsen och Kristi liv i troende, i personens sinnen och omständigheter. Därmed har uttryck som Kristin kropp tömts på den väsentliga personliga helgelsen då Kristus lever som oss och istället blivit en institutionell verklighet. Kristus är främst kollektivt liv närhelst den katolska kyrkan agera. Denna kollektiva och klerikala betoning av Kristi liv har minskat fokus på det personliga och subjektiva, Kristus i den troende individen.

I protestantisk teologi finns en lika stor brist på subjektiv närvaro och aktivitet av Kristus i den kristna individen. Det är inte så mycket ett

resultat av en över-kollektiverad betoning på Kristi kyrkas verksamheter (som i den romersk-katolska kyrkan), men mer resultatet av en över-objektifierad förståelse av Kristi verk. Protestantiska teologer reagerar mot den romerska betoningen av subjektivt ingjuten nåd och återgår till en nästan uteslutande objektifierad frälsning, en extern verksamhet och utanför den troende nästan helt och hållet. Pietismen uppstod i reaktion mot detta och återvände i mycket till den katolska ingjutna individuella nådens verkningar.

Protestantisk teologi har traditionellt undervisat om de historiskt objektifierade handlingarna hos Jesus i hans lidande, död, begravning, uppståndelse och himmelfärd för oss, det vill säga för vår räkning. Därmed har Kristus lidit, dött, uppstått som vår representant, vårt substitut, offret i vårt ställe. Kristi historiska handlingar blir personligen effektiva först när vi svarar genom tro och endast så (sola fide). Kristus tar vår plats som oss inför den himmelska domaren, varpå den gudomliga domaren benådar och förlåter våra synder på grund av Kristi historiskt objektiva åtgärder. Allt detta är objektifierade skeenden som föga har att göra med den inre Kristus Paulus talar om, det personliga helgande som inträffar när Gud får bo i oss.

I nästan rättsmedicinska och juridiska termer räknar den protestantiska domarguden fördelarna med Kristi rättfärdighet åt den troende och förklarar att vi är i rätt "ställning" med Honom. Detta medför ett komplett arv av fördelar i framtiden i himlen. Allt pågår utanför den troende. Detta är resultatet av en över-objektifierad förståelse av Kristi verk som vi i lutherska länder fortfarande lider av när vi läser Paulus och måste avfärda alla antydningar om att Kristus lever mig själv i dessa mina omständigheter. Ängsligheten för individualmystik växer under seklerna efter reformationen. D. Martyn Lloyd-Jones skriver: "Rättfärdiggörelsen åstadkommer ingen faktisk förändring i oss, det är en förklaring från Gud om oss." (s.55, Romans) Louis Berkhof förklarade att både Luther och Calvin beskriver rättfärdiggörelse "som en rättsmedicinsk handling som inte ändrar det inre livet hos människan utan endast det rättsliga förhållandet mellan människa och Gud."(s.220 The History of

Christian Doctrines) Anglo-katoliken E.L. Mascall, konstaterar att "rättfärdiggörelse är tänkt som enbart en handling av Gud genom vilken människan redovisas rättfärdig utan någon ontologisk förändring i henne." (s.81 Christ, the Christian and the Church) Louis Bouyer, den franska reformerta teologen som senare blev katolik, klagade "Det var tydligen omöjligt för protestantisk teologi att medge att Gud skulle kunna ge något till människan som blev hennes eget liv och att samtidigt gåvan förblev Givaren. Detta är detsamma som att säga att det inte kan finnas någon verklig relation mellan Gud och människan." (s 151, The Spirit and Forms of Protestantism).

Dessa citat visar väl att en över-objektifiering i protestantisk teologi i allmänhet effektivt har avskräckt all undervisning i hur Jesus Kristus tar personlig och subjektiv boning i den troende. En studie av den subjektiva närvaro och verkan av den levande Herren Jesus i oss, som oss, och genom oss är därför utanför den traditionella västerländska kristna teologiska undervisningen, för det strider mot protestantisk över-objektifiering och katolsk över-kollektivering eller över-klerikalism. Det är dock viktigt att inse att det har funnits individer och grupper i hela den kristna historien (vissa anslutna till både katolska, ortodoxa och protestantiska samfund, medan andra var oberoende) som har lagt särskild vikt vid den inre verkan av den levande Herren Jesus i den kristna individens kroppsliga form, med de sinnenas "fönster" som Serafim av Sarov talade om. De har ofta betecknats som "mystiker" eller "kättare", eller båda, och många av dem betalade med sina liv för nonkonformismen med rådande teologiska åsikter.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

6.

Posted on [October 11, 2013](#)

Reply

En viktig fråga jag hade i många biktstunder som nybliven katolik var frågan om Guds närvaro. Varför var jag på så stort avstånd från Gud så ofta, varför kände jag endast sällan Hans tröstande närvaro? En underbar bikftar på Linnégatan i Stockholm, Jean Paillard, sa till mig

att kasta bort hela denna problematik. Vi som i tro är förenade med Herren är "en ande" enligt Kristi vilja (1 Kor 6:17) och som sådan Enda ande kan vi vara oss själva. Några speciella känslor behövs inte. Om du har ögon och öron så vet du att Herren ser med dem och hör med dem. Det är nog. Det är stort, jag oerhört. Men det är också just det här livet i tron.

Kristus stannar hos oss i en inre dimension av "veta" som är ständigt närvarande. Han sitter inte på en svängstol, ibland vänd mot oss och ibland vänd åt andra hållet. Det där är en hednisk uppfattning som tyvärr förekommer bland kristna. Varför inte lita på uppståndelsen? Anden gör sig känd på den emotionella vägen för oss för att möta oss på vår behovsnivå. Men när vi växer upp i Honom lever Han själv i vår inre bostad, som Serafim av Sarov lärde. När Serafim flyttade ut i skogen var hans enda önskan att få vara ensam med Gud. Där i skogskojan skulle han kunna ställa i ordning den inre bostaden för Kristus. Och det är så det sker – Kristus flyttar in i denna inre bostad. Vi behöver inte ens tänka på Guds närvaro eller frånvaro längre. Kristus stannar hos oss, för gott är Han hos oss. Som Serafim lärde: för att ljuset ska kunna vara inne i vår bostad måste fönster finnas, våra fem sinnen. Dessa använder sig Herren av i sitt liv.

Alltför ofta insisterar kyrkoreligiösa på att vi måste göra något externt för att "få Gud att komma fram" och vara med oss. Exakt det motsatta är sant. Denna idé att vi måste "göra något" för att få Gud att agera är faktiskt kristnad hedendom. Gud är ständigt närvarande i vår inre bostad. Vi behöver bara leva där och Han lever oss dag efter dag. Denna inre medvetenhet av samhörighet och samliv med Honom (Joh 17:11, 21-23) ger oss insikten att vi lever lever Honom.

Detta samboende är en ständig realitet och därför behöver vi ingen särskild verksamhet för att vara oss själva. De omständigheter som visar sig är de som gäller för Gud i våra liv. Och genom korset och uppståndelsen har han anslutit sig så att vi bara "är" oss själva (hur kan vi någonsin vara något annat än oss själva?). Jag behöver inte "känna" min egen närvaro. Jag lever redan i den. Gud är ande och mina emotionella förlopp är köttsliga saker. Mogen kärlek behöver inte

den typen av försäkringar.

Må Jesus bo i vår själ som Juan de la Cruz ofta skrev !

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

5.

Posted on **October 10, 2013**

Reply

Nu när ni lärt känna Gud, eller ännu mer – att Gud känner er.....skriver Paulus (Gal. 4.9) och det enda sätt Gud kan känna oss är att flytta in i oss och leva det vi lever. Just så här som det är. Någon annan extern mening, eller symbolisk mening, eller framtida mening, eller "sakramental" mening kan Paulus knappast hänvisa till. Det är just vad han säger, att Kristus efter uppståndelse är vårt liv. Att vara är att känna ett liv. Det är inte en formell betydelse. Det är inte att jag "konsekrerat" mig genom en vigning till munk. Det är ingen extern vigning av något slag. Det är levande liv, att Kristus utför sin kommunion på riktigt.

När Gud känner oss gör Han det från insidan. Han ser med våra ögon. Kristus har läkt vår förra syn, som var en blindhet. Nu ser Han genom oss. Detta liv är det han använder som livsform och dessa ögon ser han genom. Med min gamla syn kan jag inte se Kristus, hur många kyrkor jag än går i, hur många kors jag än omger mig med och hur många mässor jag än firar. Men Kristus, som är den ende som kan leva Gud i mig, kan också använda mina ögon och se genom dem. Det är den ögonoperation Han vill göra på oss alla.

När operationen skett kan vi sjunga:

*När Vännen är med i allt jag gör
är det också Han som ser och hör*

Vi behöver inte upprepa detta som vore det en nödvändig åkallan utan bara uttrycka spontan tacksamhet, såsom Han vill i oss.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

4.

Posted on [October 7, 2013](#)

Reply

Skärtorsdagens natt då Jesus delar ut brödet och vinet är eukaristins födelse inom oss och för oss. Gud flyttar in i oss genom att vara levande i bröd och vin och vi delar det med Herren. Alla som går i kyrkan och ser den externaliserade formen av nattvarden eller eukaristin kan alltid veta att det är redan på ett annat sätt: Herren själv flyttade in i oss efter uppståndelsen. Därmed låter vi altaret vara där det först var: i vårt hjärta tillsammans med Honom. Blodet är garanten för detta. Ingen påkostad eller högtidligt ceremoni kan någonsin ersätta detta stora under att Jesus redan är hjärtats fokus för oss.

När jag läser den fina *Le Ciel sur la Terre* av Jean-Marie-Felix Simounet slås jag av hur kär eukaristin alltid är för katoliker. Hur mycket man än försökt distansera sig till Kristus genom överarbetade sakramentala ceremonier kan katoliken alltid gå tillbaka till den enkla och direkta meningen i skärtorsdagens nattliga måltid: enhet med Herren. Målet är alltid Hans liv i oss och som oss. Detta mål är alltid här för oss om vi tror. Tron är det som öppnar dörren när Herren vill in. Hans kärlek går via brödet och vinet in i våra hjärtan, vare sig vi har något yttre altare eller inte.

Jag minns hur några av de första mässorna sedan jag konverterat var fyllda av denna Närvaro i brödet och vinet, redan en stund innan själva kommunionen ägde rum. Jag hade då ingen aning om att Jesus kommer in i vårt hjärta och liv istället för att vara i en yttre kyrka. Men ändå fanns intuitionen där: eukaristin gällde hela livet, alla handlingar, alla platser och i alla situationer. Det tar tid för sådana insikter att växa och för tron att bli enkel och oskyldig just nu.

Eukaristin äger rum nu. Det är alltid så. Aldrig sker den i tid eller på en tidpunkt eller på en plats eller på ett visst sätt. Allt det där är en form av religiös otro. Glädjen kan inte vilkoras på det sättet. En sådan externalisering kan vara befogad då vi söker en gemenskap med varandra kring det stora märkliga undret. Men så snart vi lämnar vårt hjärta för det externa har vi gått världens religiösa väg igen. Vi är då tillbaka i lag och förbättring, hur mycket vi än på pappret avsvurit oss

detta i Kristus.

Må Jesus bo i vår själ, som Juan de la Cruz ofta skrev i sina brev. Och låt oss vara hemma !

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

3.

Posted on [August 20, 2013](#)

Reply

Jesus är vår befriare i denna stund, men det gäller oss alla, det gäller inte specifikt min egen person. Det är tveksamt om föreställningen om denna egna person har en robust bas över huvud taget. När Jesus flyttar in och använder dessa öron och ögon och denna mun, var tog då den "egna" personen vägen – den ter sig snarare som en förvirring och först när Kristus lever och inte detta jag, blir någonting riktigt verkligt. Friheten och glädjen i Kristus är en både en inre och en korporativ händelse. Frälsningen gäller nationer eller folk eller oss alla genom att Gud tar plats i våra liv. Vi är inte ensamma öar, vi är tillsammans i detta liv som Gud vill leva inom oss.

Kristus i fokus betyder att Han lever oss, Han i vilken vi alla tillsammans får vårt livs mål och mening. Man kan tänka sig någon som går till bikt och bekänner sina egna personliga synder den senaste tiden och prästen säger, som han borde: "Men det där har inte med friheten i Kristus att göra ! Du är frälst genom Hans blod och det är färdigt. Bjud in Honom i varje händelse i ditt liv ! Gläd dig åt friheten i Honom istället för att tänka på dina egna privata synder som ändå kommer att dyka upp med jämna mellanrum!"

Biktbarnet skulle nog förfärat invända att han vill ha förlåtelsen fixad nu på en gång, för det han syndat den senaste tiden, åtminstone det han kommer ihåg. Den kloke präste skulle svara: Du är frälst i Hans blod och det är nästan oförskämt att antyda att Gud inte står för det Han säger. Var inte så självupptagen !"

Men tyvärr är många biktäder låtsaspsykologer och försöker gå den självupptagna vägen tillsammans med biktbarnet. Detta spär på

missuppfattningen om vilken sorts räddning som Kristus är för oss i denna stund. Det fördjupar förvirringen med att sätta ett separat jag i centrum och låta Gud vara tjänare åt detta ego. När Kristus agerar som oss försvinner detta intresse. Den gamla lagiska förbättringstron når aldrig fram till Kristi inre rättfärdighet i oss, något Israel erfor tydligt under det gamla förbundet.

Att Messias lever i dig är inte kyrka men den tidiga kyrkan förkunnade detta, det är inte religion men den kristna religionen har detta som sin kärna, det kräver inte prästerskap, inte lära och katekes, inte koncilier och trosbekännelser – men alla dessa företeelser syfta ändå till detta mål och har hjälpt många människor till mognad i Kristus. Målet är att Messias lever mitt liv. Detta är vad som skildras i de sju äkta Paulusbreven, som är den bästa urkällan för alla människor som väljer att försöka leva i tron på Kristus.

Ett litet historiskt perspektiv ! Tänk dig att du bor i Tessaloniki, året är 45, du är grekiskt jude och ni har fått besök av en Paulus som berättar vad han tänker om denna judiska man Ieshua som skulle vara Messias, den som profeter talat om i sekler och som nu har kommit på ett helt annat sätt, som levande liv och ljus i varje enskild individ som tror med hjärtats enkla tro.

Observera att du inte ens kanske varit i Palestina eller Jerusalem. Ni har bara mött Paulus och några av hans medarbetare. Det är inte någon meditationsmetod ni lärt er och som gjort det möjligt att inse någon sorts universell Messias eller någon universell sanning om någonting i livet. Det handlar om ett personligt budskap om ett faktiskt förlopp något decennium tidigare – denne man Ieshua dog och uppstod och sågs av minst femhundra människor under flera veckors tid.

Det är detta som är evangelium – ett personligt mänskligt budskap. Du tror på ett personligt budskap från Paulus och hans medarbetare. Förstår vi dimensionen av detta? Paulus undervisning till troende fokuserade in sig på ett stort mysterium. Kolosserbrevet säger:

“...den hemlighet som genom tider och släktled varit dold men nu har uppenbarats för hans heliga. För dem ville Gud göra känt vilken rikedom på härlighet hedningarna har i denna hemlighet – Kristus i er, härlighetens hopp. Honom predikar vi genom att förmana varje människa och undervisa varje människa med all vishet, för att ställa fram varje människa som fullkomlig i Kristus. För det målet arbetar och kämpar jag i hans kraft, som verkar mäktigt i mig.” (Kol 1:25-27)

Kristus i oss, det nya goda budskapet. Det är vår enda förväntan, att uppleva och uttrycka Guds härlighet. På andra håll uttrycker Paulus mysteriet på annat sätt :

“Men den som är förenad med Herren är en ande med honom. ” (1 Kor. 6:17)

Faktiskt , orden “med honom” finns inte ens i den ursprungliga grekiskan. Översättarna lagt dem för förtydligande. Så här kan det alltså lyda:

“Den som är förenad med Herren är en ande.”

Han eller hon är en andlig varelse, förenad med Herren, en ande. Det är Kristus som verkar detta, inte du eller jag. Vi bjuder in när det knackar på dörren. Det finns två, Älskaren och den älskade. Nu är ni en . Du och Han är en. Vi är en Ande med Gud. Vi fungerar som en. Vi är inte absorberade i Herren som en flod som runnit ut i havet, så efterlängtat i flera andra religioner. Det finns ett jag och det finns en Han , min frälsare, men vi är förenade och vi fungerar som en. Det är en funktion av samarbete , som en kropp och dess andning tillsammans. Vår förening med Gud betyder inte att vi är så uppslukade i Gud att vi förlorar vår identitet eller går omkring i en extas och inte vet vad vi heter. Men inte heller finns det någon separation. Snarare fungerar de två inom ramen för Gud.

Den som är förenad med Herren är en ande. Det är ett mysterium. Ett plus ett är lika med ett. Hur kan det vara så? Det gudomliga och det mänskliga är ETT. Få har kämpat som Paulus att beskriva denna

glädje. De många mystikerna har de kommande seklerna gjort andra försök men renheten hos Paulus är slående, trots att hans texter ofta är kompakta och komplicerade.

Tills dess vi vet om och lever denna vår förening med Kristus kommer vi inte att kunna ta emot full glädje inom oss, i denna livsform vi har just nu. Och det kommer oundvikligen att lysa igenom då och då, ett fånigt leende som ingen kan förklara. Men för det mesta kommer vi att manifesteras vårt eget enbart mänskliga liv .

Tills vi är medvetna om Hans närvaro i mig och mitt liv, kommer vi att ständigt konfronteras med illusionen av en separation. Jag försökte en gång förklara detta för en karmelitmunk (W. Stinnisen) men han trodde att vi förhäver oss när vi tar emot Kristus i oss själva. Han ville måhända behålla separationen. "Gud där uppe , jag där nere, Kristus däruppe, jag därnere. Hur ska jag komma närmare Gud? Ge mig en plan, ett böneschema, en ordensregel, en diciplin!" Många i kyrkan är redo med svaren. "Läs din bibel ! Be ! Studera ! Åk på retreat ! Upplev eukaristin ! Ta nattvarden ! Bikta dig oftare ! Var bättre förberedd till bikten ! Läs den senaste katekesen ! Eller handledningen till den ! Här är de nya kurserna ! Här är de senaste retreatprogrammen ! "

Men när du vet vad Paulus talar om, den trons lydighet han nämner i början av Romarbrevet, att ditt förbund är med Gud, att Kristus lever i dig såsom dig i ditt liv såsom det är, finns inget kvar för dig att göra. Naturligtvis kan du fortfarande göra en del av de yttre handlingar du alltid gjort, gå i mässan, bikta dig, läsa Skriften. Men du gör det inte som en strategi att komma nära Gud. Du kan få pekpinna av din präst eller de äldste i församlingen. Men du kan med Kristus inom dig tacka och buga och gå förbi. Du och Gud är en. Detta är Kristi löfte. Det finns ingen mer separation.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

2.

Posted on [August 20, 2013](#)

Reply

När man säger att "Gud är här" så menar många något medvetet vagt, det betyder något i stil med "Gud är här på ett särskilt sätt, nämligen..." och så kommer en specifikation som t ex har med kyrkans sakrament eller bön eller en särskild uppmärksamhet att göra.

Men det är lätt att se hur denna stund, detta nu, det som sker just nu, är det enda möjliga. Vi kan konstatera att det aldrig funnits något annat. Några skulle säga att detta handlar om begreppet tid. Men långt innan vi ens börjat reflektera över tid, står det som något barnsligt självklart att detta nu är det enda vi har. Många kloka hustavlor har inskrifter med syftet att ta vara på stunden, ty snart är allt över, älska medan du kan, och liknande. De uttrycker just denna fundamentala sanning att det här är det vi menar med verklighet och liv.

Att Gud måste tala till oss just i detta nu är lika självklart. När Jesus dör för oss på korset och med sitt blod befriar oss är det just detta nu, denna stund med just de omständigheter som gäller, som är scenen för Hans befrielse, själva arenan, själva händelsen "frihet i Kristus". Att han är med oss i alla tider innebär att just denna stund är Hans närvaro, inte någon annan stund någon annanstans. Det är just med dessa omständigheter som Han lever i oss och lever oss för sitt liv här.

Att vi ska behöva påtala detta är märkligt. Vi vet alla att det är så. Men många är förlorade i "något annat". Det är nu vi agerar, det är i det omedelbara vi lever som Jesus kan få vara agenten, hur mycket vi än talar om det medelbara, det som "sedan" ska ske eller det som "har skett". Men vi har något vi kan kalla en arvsynd, att vi glömmer saken. Genom att glömma hemmahörigheten i denna stund, stänger vi också ute Gud effektivt. Vi skapar minnen istället, energikrävande åtbörder i vårt inre, som skapar problem i våra liv.

Så Kristus kan endast finnas i detta fokus. Kristusfokus är att Han lever genom oss här, just i dessa omständigheter, just i mig och dig som vi för stunden är. Inte någon annanstans i det inre eller det yttre, inte i några andra omständigheter. Varje yttrande som tycks påstå att

det gudomliga är tillgängligt enligt vissa villkor har fallit tillbaka i det Paulus kalla lagtänkande, förbättringsteologi, en tro som kräver "något annat" än det som just nu gäller – det vill säga ingenstans alls.

Så det känns lite barnsligt, lite intimiderande, att påpeka att det som sker det sker här där det sker, särskilt Guds frihet i Kristus. Han dog på korset betyder att Han dör på korset för oss nu. Hans räddning av oss är en räddning för detta nu, denna stund, denna uppsättning omständigheter som just nu. Som Waldenström säger om Rosenius: ”..hans predikan innehöll tre delar. Den första delen: världen är frälst och hennes syndaskuld är betald, Kristus har i hennes ställe fullgjort Guds lag.

1.

Posted on **August 19, 2013**

När jag talar med människor om detta att Gud inte är på avstånd från oss utan vill bo inom oss, får jag ofta tre olika svar. De kommer i regel i eposten några dagar eller veckor senare. De kommer i tre former:

- 1 det är för enkelt, för direkt, för lätt
- 2 jag har provat det du säger om Gud och det funkade inte
- 3 jag blir lycklig av det du säger och det funkar men min pastor säger att det är en villfarelse och villolära

Jag är inte någon långrandig brevskrivare. Men till den första säger jag nog endast att Jesus lovat oss en enkel och lätt börda och att vi ska kasta bördorna på vår Herre Jesus som Petrus uttrycker det.

Till den andra försöker jag så artigt som möjligt ifrågasätta vad "pröva" kan innebära. Jag förmodar att personen tänker på det jag sagt och sedan tittar sig omkring. Kanske någon bekant dyker upp och de börjar prata om något och borta är all tanke på Guds omedelbara närhet, alltid tillgänglig här i det som sker här. Och så upplever personen att hon eller han "provat". Eller så blir personen sittande stilla efter att ha tänkt på det jag sagt och så kommer som vanligt en rad tankar på annat som kanske är ganska trist att tänka

på. Och så “fungerade” inte mitt budskap om Kristi fokus på oss i just det som händer.

Jag brukar svara att vi nog inte ska “pröva” Gud på det sättet. Vad vi än gör är Herren här innan vi gör det och i varje omständighet så som den är när den sker. Alltså prövar vi aldrig Gud, det låter sig inte göra. För att parafrasera Ingemar Stenmark: det är bar å ta emot ! Möjligtvis kvalificerat med ett “Kom in !” till Herren som knackar på dörren till din inre bostad.

Den tredje reaktionen är kanske mest intressant. En person som blir lycklig i Gud genom att se honom som närvarande i sitt liv och allt som sker, får höra av sin pastor att det är villolära eller åtminstone betänklig mystik. Jag brukar uppmana till djupare tacksamhet till Gud för att Han är i just det som sker, alltså även i samtalet med personer som inte alls förstår, kanske pastorn rentav. Och varför inte försäkra just pastorn om Herrens närvaro och uppmuntra till mindre ängslan? Och önska lycka till i att ta emot.

Andra reaktioner på detta budskap kommer förstås. Och det är bra. Jag tänkte använda denna sida till just sådana. Inte långrandig teologi, även om jag med andra tycker om “gudsprat”. Inte predikan, för Jesus behöver inte predikan utan möte. Inte förklaringar, för varje hjärta kan ta emot detta enkla att Gud är här nu. Men däremot att lyssna på reaktioner och ge svar på dem och försöka sätta sig in i vad som hindrar så många, även de som kallar sig kristna, att enket ta emot Honom i det som sker.

En sång jag ofta sjunger, som en variant på Jesusbönen, är denna, med alla repetitioner av den centrala frasen:

Herren Jesus Kristus
ditt blod har befriat mig
så som jag är
just så här
Herren Jesus Kristus
ditt blod har befriat oss
som vi är

just så här
Herren Jesus Kristus
inte som vi borde vara
inte som vi skulle kunna bli (nån gång)
Herren Jesus Kristus
ditt blod
ditt blod har befriat oss som vi är
Herren Jesus Kristus
ditt blod har befriat mig som jag är
just så här
just så här

För mig och många andra var det en revolution i tänkandet när vi insåg att Herren redan frälst oss just såsom vi är. Förbättringstron började försvinna och friheten från lagen började bli verklighet ! Vilken glädje. Och plössligt blev det också så synligt att många i kyrkorna runt om i världen fortfarande håller på med en relation till den gamla lagen, till förbättringsteologin.

Därför talar jag alltid först och främst om att se sig runt omkring. Just det som nu är för handen där jag sitter eller står eller går, är Gud närvarande såsom detta jag ser och hör och känner och tänker. Alltihop ! Hela processen som vi just nu befinner oss i är Guds tal till oss. Så ser Han ut, vår Fader. Och vi själv är just så här, och just så här är vi redan befriade i Hans blod.

Det är alltid konvertiten som kan säga vad det är som är attraktivt hos en viss religion, knappast de som fötts in i den. Många födda katoliker ser med blandade känslor på de som väljer att konvertera till den romersk-katolska kyrkan. De är glada men kan inte riktigt greppa vad det är som skulle kunna locka andra till att ta steget att konvertera och ingå i kyrkan. De har aldrig upplevt den process som det är att begrunda intensivt sin religions grunder, logiska och emotionella, filosofiska och personliga, teologiska och psykologiska. De har aldrig varit med om att sakta eller plössligt bli övertygad av sin tro, de har snarare upplevt den som en fri gåva som kom med familjen.

En annan grupp av tänkande människor som inte förstår konversion till katolicism är de som gärna finner sanningen någonstans efter allvarligt sökande, men inte något så bisarrt som katolicismen. Gärna

finna sanning på Tibets höjder eller i mysiga zenkloster på stilistiskt rena meditationshallar där renhet och tystnad kommer till oss med sin friska tomma sanning. Inte i den mest belastade av alla organisationer.

Min personliga uppfattning om att vara katolik bygger på att leva i Kristus, den Smorde, eller Messias som det rättare borde heta. Eller klarare uttryckt: Kristus i dig. Detta var hjärtat av Paulus budskap, att Jesus Kristus har själv tagit sig boning inom mig som troende, för att leva sitt liv i och genom den troende. När han vill förklara för de troende i Kolossos vilken insikt Gud hade gett honom att predika, citerade Paulus det här meddelandet: Kristus i dig (Kol 1:27). Vårt liv är detta Kristus i oss (Rom. 5:10)

Paulus förkunnade Kristus och honom som boende i de troende, så att han kunde få fram varje människa som komplett i honom (Kol 1:28). Det var samma budskap han presenterade i sitt brev till galaterna (2:20), i Filipperbrevet (1:21), i brevet till romarna (6-8), och till korintierna (2 Kor. 2,3,4).

Det faktum att Kristus inte bara dog för oss, men har kommit att leva inom oss, är det evangelium som jag älskade från första början i den katolska kyrkan. Maria fanns där som hjälpare, som min egen andliga moder. Utan hennes skulle jag inte så lätt våga tro denna fantastiska glädje som Paulus förkunna, att Kristus vill använda min livsform för sitt eviga liv. Men Maria kände hemlighetens ljus före någon annan människa. Detta är den hemlighet som varit dold, men som Gud uppenbarat för hans heliga (Kol. 1:24-27). Det faktum att Kristus har kommit för att leva sitt liv i och genom oss gör att vi kan gå in i Guds vila i här och nu genom tro, uppleva fullheten av Hans glädje, Hans frid, Hans liv.

Må Jesus bo i er själ, som Juan de la Cruz ofta öppnade sina brev med !